

Visioner från Herren

***"Jag var inte olydig mot den himmelska synen."
Apostlagärningarna 26:19***

Under den tid då Bibeln var under utarbetande förmedlades en stor del av Guds instruktioner och varningar till sitt folk, liksom uppenbarelsen av hans planer och syften, genom "syner". Dessa syner var ofta, om inte alltid, av mirakulös natur och så imponerande att de inte lämnade något tvivel i sinnet hos dem som fick dem om att den information som gavs kom från Herren.

Dessa syner gavs inte för att tillfredsställa nyfikenhet, utan för att de som tog emot dem skulle bli rustade att samarbeta med Herren i förverkligandet av hans planer, antingen för sig själva eller för andra, eller för båda. I många fall omnämns syner i Skriften som Herrens "röst" som talar till sitt folk. En snabb blick genom Bibeln räcker för att man ska inse vilken vikt Gud lade vid lydnad mot hans röst och vilka allvarliga konsekvenser olydnad skulle få.

Visioner i Gamla testamentet

Gud talade till Noa inte bara för att han skulle få veta om den kommande översvämningen, utan för att han skulle kunna förbereda sig för att rädda sig själv och sin familj. (1 Mosebok 6:13–18; Hebreerbrevet 11:7) Gud talade också till Abraham i Ur, berättade för honom om sin avsikt att välsigna alla släkter på jorden och gav honom instruktioner att lämna sitt folk

och bege sig till ett land som han skulle visa honom. De välsignelser som skulle följa av denna kontakt med Herren berodde på Abrahams lydnad mot dessa instruktioner. 1 Mosebok 12:1–3

Gud uppenbarade sig för Mose vid den brinnande busken och gav honom uppdraget att bli en stor befriare för sitt folk. Till och med marken där Mose stod när han fick synen blev helig, eller helgad, eftersom Gud använde den som den plats där han förmedlade information till sin tjänare om vad han ville att han skulle göra. (2 Mosebok 3:1–10) Om Mose från och med då skulle få åtnjuta Herrens fortsatta nåd, hade han inget annat val än att lyda synen.

Profeten Jesaja fick en syn där han såg Herren ”hög och upphöjd”. (Jesaja 6:1, 8) I denna syn hörde Jesaja Herren fråga: ”Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss?” Profetens svar var: ”Här är jag; sänd mig.” Denna uppmaning var innebörden av de flesta av de syner som Herren välsignade sitt folk med i forna tider, även om det inte alltid uttrycktes så tydligt.

Visioner i Nya testamentet

Den mest anmärkningsvärda synen som nämns i Nya testamentet var den som Johannes Döparen fick vid tiden för Jesu dop. Johannes såg Guds Ande sänka sig över Jesus och hörde ”en röst från himlen som sade: ’Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.’” (Matteus 3:16, 17; Johannes 1:31–34) Här, vid trettio års ålder, inledde Jesus sin jordiska tjänst. Han hade kommit för att fullborda sin himmelske Faders, , vilja – allt det som hade skrivits i ”bokens rulle”, det Gamla testamentet. (Psaltaren

40:6–8; Hebreerbrevet 10:5–9) Alla de anvisningar som i Gamla testamentet var nedskrivna för att vägleda Mästaren hade nedtecknats under direkt inspiration av den Helige Ande. Det hade inte funnits någon som kunde tolka deras innebörd. Till och med för att Jesu fullkomliga sinne skulle kunna förstå deras betydelse var det nödvändigt att han fick en särskild uppenbarelse – en syn – och det var just detta han blev välsignad med när himlarna öppnades för honom.

Jesus hade kommit för att fullborda det som hade skrivits om honom. När innebörden avslöjades, påbörjade han utan att tveka uppgiften att fullborda det. Till vilken stor kostnad lydde Jesus den himmelska visionen! Tiden för hans verksamhet var kort, och varje dag var utmattande. Han blev hånad av sina fiender, missförstådd av sina vänner, och den stora "motsättningen från syndarna" ledde slutligen till hans arrestering, rättegång och grymma korsfästelse. (Hebreerbrevet 12:3) Detta var innebörden av synen. Jesus skulle ledas "som ett lamm till slakt". (Jesaja 53:7) Han skulle ge sitt kött "för världens liv". (Johannes 1:29; 6:51) Han skulle bli "en man full av smärta och van vid lidande". (Jesaja 53:3) Han var lydig mot sin himmelske Fader under alla dessa svåra prövningar. Han lärde sig vad det innebar att vara lydig även när han genomgick svåra lidanden. Hebreerbrevet 2:10; 5:8

För att uppväga kostnaden för lydnaden fick Mästaren också en rik belöning redan medan han gav sitt liv. Den frid och glädje han upplevde kompenserade mer än väl för det offer han gjorde. (Johannes 14:27) Det var faktiskt just detta som gjorde det möjligt för honom att lyda "för den glädje

som låg framför honom” och att uthärda ”korset och förakta skammen”. (Hebreerbrevet 12:2) Det var visserligen en framtida glädje, men förväntan på den och hans fullständiga förtröstan på att han skulle få den utlovade belöningen gav Jesus en nuvarande frid och glädje som världen varken kunde ge eller ta ifrån honom. Således var han, trots att han var ”en man full av smärta”, utan tvekan i frid med sin himmelske Fader. ”Herrens glädje” var hans styrka. Nehemja 8:10

Paulus vision

Saul från Tarsus hade alltid varit en ivrig Guds tjänare, även om han till en början hade missuppfattat vad Herren ville att han skulle göra. Det var under ett uppdrag i felaktig tjänst som han blev förärad den uppenbarande visionen som nämns i vår inledande text och om vilken han senare vittnade att han inte hade varit olydig. Det var denna vision som fick Saul att avbryta sin felaktiga väg. Den uppenbarade för honom den plats han skulle inta som medlidande med Kristus och den uppgift han skulle utföra som apostel för hedningarna. Apostlagärningarna 9:1–16

När det gäller Paulus jordiska tjänst för Kristus ges kanske den kortaste sammanfattningen av dess djupa innebörd för Paulus i det uttalande som riktades till Ananias, när Herren i en syn gav honom i uppdrag att berätta för Saul vilka stora lidanden han skulle få utstå för hans namns skull. (Apostlagärningarna 9:16) Lydnad mot den himmelska synen innebar verkligen mycket lidande för Paulus. (2 Kor. 11:23–28; 12:7–10) Han glädde sig över detta, ty synen avslöjade att han hade

förmånen att lida tillsammans med sin Herre för den stora messianska sakens skull. Kol. 1:24

Dessa lidanden uppstod på grund av hans lydnad mot synen – lydnad i att förkunna för andra vad Herren på ett mirakulöst sätt hade uppenbarat för honom. Efter att ha förklarat för Agrippa att han inte hade varit olydig mot synen tillade Paulus: "Jag predikade först för dem i Damaskus, sedan i Jerusalem och i hela Judeen, och även för hedningarna, att alla måste omvända sig från sina synder och vända sig till Gud – och bevisa att de har förändrats genom de goda gärningar de gör." (Apostlagärningarna 26:20) Det var "av dessa skäl", förklarade Paulus för kungen, som han anklagades av sina judiska landsmän. (Apostlagärningarna 26:21) Följden blev att han fortsatte att förföljas av både judar och hedningar tills han slutligen fullbordade sin jordiska vandring. 2 Tim 4:7,8; Apostlagärningarna 20:17–25

Eftersom Paulus hade en orubblig tro på Herren och visste att ingenting skulle tillåtas komma in i hans liv som inte var till hans högsta andliga välfärd, åtnjöt han sinnes- och hjärtfrid. Han fick dock ingen ro från den drivande brådskan att offra sitt liv i lydnad mot den himmelska visionen. Oavsett om det var i judiska synagogor, i hedniska tempel, ombord på skepp eller i fängelse, var den enda allt uppslukande passionen i hans liv att förmedla betydelsen av den himmelska visionen till andra. Den kunskap som hade uppenbarats för honom var att Jesus var Kristus och att både kyrkans och världens hopp var centrerat kring honom som Frälsaren. Visionen identifierade vidare Kristus som den som skulle regera tills alla fiender hade lagts under hans fötter,

till och med den stora fienden döden. 1 Timoteus 2:5–7; 1 Korintierbrevet 1:23; 15:25,26

Paulus trofasthet slutade inte med att vittna om Kristi evangelium. Han var ivrig i sin tjänst för bröderna och drog sig inte för att förkunna "hela Guds råd" för dem. (Apostlagärningarna 20:27) Han var en trogen försvarare av tron och öppen i sitt motstånd mot den köttsliga andan i församlingen. Han betonade att Kristus är församlingens sanna huvud och att det är olämpligt för hans bröder att säga: "Jag tillhör Paulus" eller "Jag tillhör Apollos". 1 Korintierbrevet 3:4

Tidens slut

Profetiorna från Paulus, Petrus och Johannes försäkrar oss alla om att Herrens folk vid slutet av den nuvarande tidsåldern skulle välsignas med en ökad förståelse av Guds planer och syften. Mästarens eget vittnesbörd går i samma riktning. När Jesus beskrev hur hans återkomst och andra närvaro skulle se ut, sade han: "Liksom blixten [grekiska: starkt sken] kommer från öster och lyser ända till väster, så skall också Människosönens ankomst [grekiska: närvaro] vara." (Matteus 24:27) Hur vacker är inte bilden av en soluppgång, som Jesus använde för att illustrera hur sanningens ljus gradvis bryter fram under dagen för hans närvaro. Även om denna dagningen har skett gradvis, kommer hans närvaros fulla och klara ljus till slut att fördriva mörkret av allt ont, okunnighet, vidskepelse och synd. Samtidigt som vi är förvissade om att "kunskapen om Herrens härlighet" i slutändan, och som ett resultat av Mästarens närvaro, kommer att fylla hela jorden "såsom vattnet täcker havet", är

Mästarens egna lärjungar de första som upplyses av ljuset från hans närvaro. Habackuk 2:14

Med hjälp av ytterligare en illustration av den sanning som skulle ges till de troendes gemenskap i tidens slut förklarade Jesus att när han återvände skulle han tjäna dem med "mat i rätt tid". (Matteus 24:45–47; Lukas 12:37) Det samlade vittnesbördet från Jesus och apostlarna avslöjar att Herrens folk vid denna tid bör förvänta sig att bli välsignade med ytterligare förståelse av de sanningar som finns nedtecknade i Bibeln. Det finns dock inget i Skrifterna som tyder på att denna vision för de sista dagarna skulle ges av Gud på ett mirakulöst sätt, såsom tidigare när han upplyste profeternas, apostlarnas och vår Herre Jesu sinnen. Ytterligare visioner av detta slag är inte längre nödvändiga, eftersom alla Guds planer och syften nu finns nedtecknade i Skrifterna.

Vi har skäl att tro att en särskild förståelse av Guds ord har givits hans folk i denna tidsålders slut och på det sätt som anges i profetiorna. Vad vi måste ta reda på är om denna förståelse faktiskt är Guds plan och den vision som till stor del hade gått förlorad under de många århundradena av medeltiden. Vi måste undersöka om den står i överensstämmelse med löftena och profetiorna i Guds ord.

Guds plan

Har vi då, just nu, sanningens budskap? När det gäller förståelsen av Guds hela plan för människans förlossning och frälsning kan vi inte på ett korrekt sätt skilja sanning från villfarelse genom att enbart granska en eller till och med flera enskilda läropunkter. Det vi först måste identifiera är det

centrala temat i Guds plan och det stora målet som varje detalj i den planen leder fram till. Vad är det som framträder när vi undersöker profetiorna och löftena i Guds ord? Det är det faktum att Gud har för avsikt att upprätta ett rike här på jorden som ska kväva den fallna mänsklighetens uppror mot hans suveräna vilja, och att mänskligheten, genom att ta emot Guds livsgåva genom Kristus, ska kunna återställas till fullkomlighet och leva för evigt.

Jesus sammanfattade detta stora tema när han lärde oss att be: "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske på jorden, såsom i himlen." (Matteus 6:10) Profeten Jesaja avslöjar att förverkligandet av detta gudomliga syfte inte är beroende av köttets svaga arm, utan att "herraväldet skall vila på hans [Jesu] axel" och att "Herren, härskarornas Gud, skall genomföra detta." Jesaja 9:6,7

Detta stora tema genomsyrar Guds ord. Det betyder helt enkelt att den gudomliga planen är en skiss över vad Gud kommer att göra för människans slutliga välsignelse. Kyrkan avvek från denna grundläggande sanning i Bibeln under många århundraden. I stället för att be och vänta på att Guds rike skulle regera och välsigna världen, upprättades gradvis ett människoskapat rike genom att kyrkan och staten förenades. Detta kallades kristenheten, och även om det systemets makt och inflytande nu är betydligt mindre, styr den underliggande principen som det byggde på fortfarande tankesättet och handlingarna hos dem som inte är upplysta av Guds heliga ord. Den principen verkar vara att om inte människan utför Guds verk åt honom, kommer det inte att utföras alls. Följden av detta är att många för närvarande är

blinda för det faktum att Gud har en plan för att välsigna nationerna och att han kommer att genomföra den planen oavsett mänsklig hjälp.

Besvikelse – sedan förståelse

Innan den stora uppenbarelsen av sanningen i slutet av denna tidsålder hade profetiernas forskare, såsom William Miller och andra under första hälften av 1800-talet, genom tidens tecken och vissa profetior upptäckt att Mästarens återkomst var nära förestående. Deras förväntningar led dock till besvikelse, eftersom de inte förstod hur Kristi återkomst skulle ske; de antog att han skulle komma som en människa med spikmärken i händer och fötter. De hade förbisett det faktum att han hade offrat sitt kött för världens liv och hade uppväckts från de döda som ett härligt gudomligt väsen, osynligt för mänskliga ögon. Därför skulle han, när han återvände, vara närvarande osynligt, "som en tjuv", oigenkänd av alla utom dem som "vaktade" efter och noterade profetiornas uppfyllelse. Uppenbarelsesboken 16:15; Matteus 24:42, 43

Inte långt därefter, under senare hälften av 1800-talet, hade en grupp ivriga bibelstudenter under en längre tid studerat profetiorna. En av de stora sanningarna som blev tydlig tack vare denna studie var syftet med Herrens återkomst. Skrifterna visade att han skulle återvända för att återupprätta mänskligheten till liv, inte för att förstöra jorden, och att det profetiska världens slut i själva verket var slutet på den nuvarande onda samhällsordningen och upprättandet av en ny ordning, "nya himlar och en ny jord, en värld fylld av Guds rättfärdighet". (2 Petrus 3:13) I Apostlagärningarna 3:20–21 talade aposteln Petrus om Guds plan som skulle fullbordas

genom och av Kristus under hans andra ankomst. Han beskrev den som "tider då allt skall återställas" och tillägger att det var detta som Gud hade vittnat om "genom alla sina heliga profeters mun sedan världens begynnelse". Detta var Guds röst – visionen – som hörde och som profeterna förkunnade för Petrus och för oss.

Visionen idag

Den sanningens vision som har nått oss idag på det sätt som Gud har bestämt, och som vi gläder oss över, är allomfattande. Den omfattar innebörden av alla de stora visioner som Gud gav sitt folk i forna tider. Noa kanske inte förstod denna vision så som vi har den idag eller insåg att hans upplevelser rörande den världens undergång förebådade "Människosonens dagar" som vi nu lever i, när vi närmar oss slutet på denna "nuvarande onda värld". (Matteus 24:37–39; Galaterbrevet 1:4) Ändå var det en välsignelse för Noa att få veta om den kommande översvämningen och att beviljas det tjänsteuppdrag han hade i samband med den.

Hur måste inte Abraham ha jublat när Gud underrättade honom om sin avsikt att välsigna alla jordens släkter genom hans säd! Han visste dock inte att denna "säd" av välsignelse skulle vara en tros-säd bestående av Jesus och hans kroppsmedlemmar som lider och dör med honom för att de ska kunna leva och regera med honom. Galaterbrevet 3:16, 27–29

Mose blev fylld av vördnad när han såg den brinnande busken och hörde Guds röst som beordrade honom att ta av sig sina skor, ty den plats där han stod var helig mark. Han fick veta att han

skulle bli sitt folks befriare från Egypten och deras lagstiftare. Han fick dock endast en begränsad insikt om den större befrielsen som skulle komma för hela mänskligheten, och om försoningen av både judar och hedningar med Gud enligt villkoren i det nya förbundet. Även om det är sant att Mose profeterade att en som var större än skulle komma – precis som de andra profeterna i Gamla testamentet – är det tveksamt om han förstod konsekvenserna av denna och andra av sina profetior särskilt tydligt. 5 Mosebok 18:15–19; Apostlagärningarna 3:22–26; Apostlagärningarna 7:37; Hebreerbrevet 12:18–24

Jesaja såg Herren ”hög och upphöjd”, och han inspirerades av synen att göra en sådan upphöjd och heligs vilja, men hans syn av Gud avslöjade inte fullt ut härligheten i den gudomliga karaktären så som vi ser den idag. Jesaja förstod inte, såsom vi har förmånen att göra, det underbara djupet och harmonin i Guds egenskaper – hans visdom, rättvisa, kärlek och makt – som så träffande framställdes i de ”serafer” som han såg i sin syn. Jesaja 6:1–8

När himlarna öppnades för Jesus uppenbarades för honom innebörden av de gamla testamentets profetior om syftet med hans jordiska tjänst – att han skulle lida och dö för mänskligheten. Det var då inte möjligt att fullt ut redogöra för dessa saker för sina lärjungar, ty som Jesus sade, var de inte i stånd att ”bära dem nu”. (Joh. 16:12) När Jesus senare förklarade Skrifterna för dem angående innebörden av hans död, brann deras hjärtan inom dem, allteftersom de fick en djupare förståelse av dessa saker. Luk. 24:32

Det var vid pingsten som innebörden av synen utvidgades till att omfatta kyrkans "kallelse". (Apostlagärningarna 2:36–39) Då fick de som följde i Kristi fotspår en djupare insikt om sin förmå att lida och dö tillsammans med Mästaren och därmed få del av denna tids "bättre offer". (Hebreerbrevet 9:23) Denna dyrbara sanning gick också förlorad under medeltiden, men den är en del av den härliga visionen som vi idag har blivit välsignade med.

Den vision som Paulus inte var olydig mot var härlig i alla sina konsekvenser. I den såg han att Guds plan hade utvecklats till att omfatta hedningarna och att de erbjöds möjligheten att bli medarvingar tillsammans med judarna till löftena om riket. (Efesierbrevet 2:11–22) Senare fick Paulus andra visioner. Han "fördes upp till den tredje himlen" och till "paradiset" – en "ny himmel och en ny jord, där rättfärdigheten bor" – och såg saker som han inte fick tala om eftersom tiden ännu inte var inne. (2 Korinthierbrevet 12:1–4; 2 Petrusbrevet 3:13) Idag kan även vi, med trons öga, se den "tredje himlen" och förstå vad Paulus såg i "paradiset". Han såg Guds avsikt om en framtida återupprättelse fullbordad, och hela mänskligheten levande i ett världsomspännande Eden präglad av ett fullkomligt liv och fred på jorden. (Jesaja 51:3; Hesekiel 36:33–36) Paulus fick inte berätta vad han såg, men vi uppmanas genom vår vision att förkunna för hela världen det glada budskapet om Kristi rike som snart ska upprättas! Matteus 24:14; 2 Timoteus 4:2

Ansvar för sanningen

Som vi har noterat var de visioner som Gud gav sina tjänare i forna tider uppdrag att utföra. Detsamma gäller den vision om sanningen som Gud har skänkt

oss. Det finns något vi måste göra åt saken. Det är också för oss ett uppdrag att utföra, liksom ett uppdrag som innefattar villkor och kvalifikationer som måste uppfyllas för att vår tjänst ska vara "helig och välbehaglig för Gud". Romarbrevet 12:1

Vi vill att våra händer ska användas i Guds tjänst. Vi vill att våra fötter ska vara snabba att föra budskapet om gudomlig kärlek för att "trösta alla som sörjer". (Jesaja 61:2) Vi önskar att använda våra läppar och våra tungor för att berätta om hans kärlek. Ja, om vi verkligen tar till oss den rätta andan i visionen, kommer vi att vilja att allt vi äger ska användas i Guds tjänst. "Ingenting, Herre, vill jag undanhålla", är vad vi kommer att säga till honom som har öppnat våra förståelsens ögon för att skåda hans härlighet. Vi kommer gärna att ägna allt vi har åt honom.

Allt detta ingår i vår fullständiga lydnad mot den himmelska visionen. Paulus skrev att vi ska underkasta "varje tanke" Kristus. (2 Korintherbrevet 10:5) Inget mindre än detta kommer att vara helt till Herrens behag. Kristus sade att vi ska låta vårt ljus lysa och beskrev dessutom de många rättfärdighetskrav som gör att vårt ljusbärande blir godtagbart för Gud. (Matteus 5:16; Filipperbrevet 2:15) Låt oss därför helt underkasta oss Sanningens kraft och, i vår lydnad mot visionen, glädjas över vilka erfarenheter som än må följa. Tiden är kort. Låt oss vara trogna medan möjligheten fortfarande finns.